

בתי המשפט

בית הדין האזורי לעבודה בירושלים		עב 002006/02
		בתיק עיקרי: 002006/
בפני:	כב' השופט אייל אברהמי נציג ציבור מר ענר נציג ציבור מר לוינ	23/07/2006

בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד כהן איתמר
נ ג ד
1 . בטוח לאומי-סניף ירושלים
2 . מחצבות צרפתי בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד 1. הלנה מרק
2. יעל דולב
נתבעים

פסק דין

התביעה

1. התובע עבד כמנהל עבודה במחצבת הנתבעת מחודש יולי 1995. התובע נפגע בתאונת עבודה ביום 15.9.00 בגינה נקבעה לו נכות זמנית בשיעור 100% לתקופה ארוכה ולאחריה נכות צמיתה בשיעור 28% מיום 1.2.02. נכות זו הועלתה ל42% החל מיום 1.2.02.
2. לטענת התובע, השכר שדווח לו למל"ל היה נמוך משכרו האמיתי ולכן הזכויות שהוענקו לו על ידי המל"ל היו נמוכות מאלה להן היה זכאי. לפיכך תבע את המל"ל – נתבע מס' 1 וביקש כי נקבע ששכרו הקובע גבוה מזה שדווח ולפי שכרו בפועל יש לגזור את זכויותיו.

השתלשלות העניינים

3. הנתבע מס' 1 הגיש כתב הגנה וכן אושר לו להגיש הודעת צד ג' למעסיק – נתבעת מס' 2, וזו נרשמה כעב 02/2006.1/ נתבעת מס' 2 שלחה הודעת צד ג' לתובע. המוסד לביטוח לאומי הודיע כי המחלוקת האמיתית הינה בין התובע למעסיק נתבעת מס' 2, וכן הודיע כי יקבל כל הכרעה במחלוקת זו ולכן ביקש להשתחרר מההופעה בהליך. לאור הסכמת הצדדים ובשים לב למחלוקת האמיתית קיבלנו עמדתו זו.

4. התובע הגיש כנגד הנתבעת מסי 2 (להלן הנתבעת/ המחצבה) תביעות באשר לזכויות שונות להן הוא זכאי. כן תבע פיצויי פיטורים, תשלום חלף הודעה מוקדמת, פיצוי על פיטורים בחוסר תום לב, הפרשי שכר, דמי מחלה, פיצוי בגין אי הפרשת תגמולי מעביד לביטוח מנהלים, פיצוי בגין הפסד תשלומי נכות מביטוח מנהלים, פדיון חופשה, פיצוי בגין אי תשלום דמי אבטלה. כן ביקש שנקבע שנתונה לו הזכות למשוך כספי הגמולים.

הצדדים סיכמו את השאלות העיקריות בשלוש :

א. מה היו נסיבות סיום עבודתו – האם פוטר כטענתו התובע או התפטר

כטענת המחצבה.

ב. מה היה שכרו הקובע של התובע.

ג. מה הזכויות המגיעות לו וכיצד לחשבן.

אף אנו נלך בדרך שהתוו הצדדים ונענה על השאלות הנ"ל.

לפנינו העידו התובע, רו"ח משה משה שהגיש חוות דעת מטעם התובע ומר צרפתי מטעם הנתבעת.

הכרעה**התפטרות או פיטורים**

4. התובע כאמור נעדר מהעבודה תקופה ארוכה בשל תאונת העבודה. לתובע נקבעה נכות זמנית בשיעור 100% עד חודש 2/02. ומאותה עת נכות בשיעור נמוך יותר 28% - 42%. התובע קיבל תשלום בגין אובדן כושר העבודה מביטוח המנהלים, מה שדווח גם למחצבה.
- לגרסת המחצבה, שהשתנתה מעת מעת, התובע לא שב לעבודה ולמצער לא הביא אישור רפואי על כי הוא כשיר לעבודה מחודש 2/02 ולכן יש לראות בכך זניחת העבודה.
- נטל ההוכחה על מי שטוען כי העובד זנח העבודה. מעדותו של התובע, הנתמכת ברישומי שיחות, התקשר למחצבה ולמר צרפתי פעמים רבות כדי להסדיר את חזרתו לעבודה לאחר חודש 2/02 אך לא נענה בחיוב. הוא נדחה "בלך ושוב", באמתלות שונות. בסופו של דבר לא היה לו מנוס בשל מצבו הכספי, אלא ללכת לעבוד (לאחר חודשים רבים) בשכר נמוך כמאבטח בחברת שמירה.
5. עדותו של מר צרפתי מנהל ובעלי המחצבה, לפיה התובע כלל לא פנה אליו קודם לסיום עבודתו, לא עשתה עלינו רושם מהימן. עדותו היתה פתלתלה ונסתרה מיניה וביה. טענתו כאילו יתכן שהתובע התקשר לביתו אך הדבר לא נודע לו, לא מהימנה עלינו. אנו מעדיפים בענין זה את עדות התובע, לפיה ניסה בכל כוחו ומאודו ליצור קשר עם מר צרפתי, כדי לשוב לעבודה שתתאים לו.
6. טענת מר צרפתי כאילו לא היה די באישור הרפואי שהמציא התובע אף היא מלמדת על כי התובע פעל כדי לשוב לעבודה והמחצבה ביקשה אמתלות כדי לא להשיבו. בכל אופן לא הוכח ע"י המחצבה כי התובע זנח העבודה.
- גרסת המחצבה אף אינה סבירה בעניינינו שהרי לא סביר שהתובע יזנח עבודה בתנאים טובים שכללה שכר גבוה ופנאי כדי לעבוד כמאבטח בשכר מינימום. טענתו לפיה המחצבה לא הפצה בו בשל שכרו הגבוה והמגבלות הרפואיות מהן סבל, לאחר העדרות ארוכה של כשנתיים, בה מילא עובד אחר את מקומו, מתיישבת עם ההגיון.
- גרסת המחצבה לפיה התובע זנח העבודה אינה מתיישבת עם העובדה שהתובע פנה טלפונית פעמים רבות למחצבה (כעולה מפירוט השיחות) ואף הגיע לשתי פגישות. אילו היה נוטש העבודה מה טעם בטרחה המרובה ושיחות אין קץ?! על כורחך ביקש לשוב לעבודה, כטענתו.
- אנו קובעים אפוא, כי לאחר החלמתו מתאונת העבודה, הנתבעת, לא קיבל התובע חזרה לעבודה ובכך יש לראות למעשה פיטורים בתום חודש 6/02.

תקופת העבודה לחישוב פיצויי הפיטורים

7. תקופת העבודה של התובע החלה בחודש 7/95 ונמשכה עד 15.9.00 עת נפגע בתאונת העבודה. מאותה עת נבצר ממנו לשוב לעבודה. התובע כאמור ניסה לשוב לעבודה לאחר שמצבו הרפואי הוטב לאחר חודש 2/02. המחצבה כאמור, לא קלטה אותו מחדש אל בין עובדיה ובכך ראינו פיטורים. נסיונות התובע לשוב לעבוד עולים מתוך פירוט השיחות. התובע העמיד עצמו, כך יש לאמר, לרשות הנתבעת, בחודש מאי ויוני 2002. הנתבעת בחוסר תום לב, לא הודיעה כנדרש לתובע כי אין רצונה להשיבו אל שורות עובדיה. ענין זה התברר לו למעשה בסוף חודש יוני או תחילת חודש 7/02, עת הוזמן למשרדי הנתבעת כדי לקבל מכתב פיטורים. לפיכך יש לראות בתובע כעובד בחודשים 02 / 5-6. התובע נעדר מעבודתו בשל מצבו הרפואי. בהתאם לתקנה 10 (א) לתקנות פיצויי פיטורים (חישוב הפיצויים והתפטרות שרואים אותה כפיטורים) תשכ"ד – 1964, יש להביא בחשבון חלק מתקופה זו – בה נבצר ממנו לעבוד בשל מצבו הרפואי, כפי שטענו הצדדים. עד עת קרות תאונת העבודה, עבד 5.1 שנים ולפיכך זכאי היה שיחושבו כחלק מתקופת העבודה, עוד 5.1 חודשים (בהן היה בחופשת מחלה). כאמור עד אותה עת עבד 5.1 שנים ועוד 5.1 חודשים שיחושבו כחלק מתקופת העבודה. על זאת יש להוסיף, עוד שני חודשים 02 / 5-6 כמוסבר לעיל. סה"כ יש לקחת בחשבון פיצויי הפיטורים 66.5 חודשים.

שכרו של התובע

8. לטענת התובע שכרו היה 10,000 ₪ נטו (ביד) כאשר חלק נרשם בתלוש וחלק שולם במזומן בסך של כ- 3,000 ₪ נכון לתקופת עבודתו האחרונה. לטענת הנתבעת – המחצבה – הסכום של 3,000 ₪ שולם רק חלק מהתקופה והיה זה כהלואה. אף בענין זה אנו מעדיפים גרסת התובע שהיתה מהימנה עלינו, על פני גרסת הנתבע שהיתה לא עקבית לא קוהרנטית, לא סבירה ולא עשתה עלינו רושם מהימן. ב"כ הנתבעת עו"ד פרץ, ציין ברשימת המוסכמות והפלוגתאות שהוגשה ביום 8.6.03 בסי 2 למוסכמות הסכים כי:

"התובע קיבל משכורת בשיעור של 7,000 ₪ נטו... בנוסף שילמה הנתבעת לתובע סכומים נוספים כל חודש, החל מתחילת עבודתו. בשנים האחרונות לעבודתו עמד סך זה על 3,000 ₪ לחודש"

מדברים אלה, עולה, כי מדובר בתשלום קבוע מידי חודש בחודשו ותשלום זה עמד ע"ס 3,000 ₪. בתצהירו טען לפתע מר צרפתי כי אין מדובר בתשלום קבוע. אף בענין זה לא עשתה עלינו עדותו של מר צרפתי רושם מהימן. נציין כי הנתבעת לא הראתה הסכם הלואה ביחס לסכומי הכסף הנוספים ששולמו לו המהווים לטענתה הלואה. הנתבעת אף לא הראתה שדרשה החזר ההלוואה לאחר פציעתו או במהלך שנות עבודתו. יש לזכור שאין מדובר בסכומים פעוטים אלא סכומים גבוהים שלכולי עלמא עולים על מאה

אלף ש, ששולמו תקופה ארוכה, בקביעות מדי חודש בחודשו. אנו מעדיפים את גרסתו של התובע שעשתה עלינו רושם מהימן אף בענין זה ולפיה שכרו בשנות העבודה האחרונות היה 10,000 ש"ח נטו, כאשר בתלוש נרשם 7,000 ש"ח, נטו והיתרה שולמה בנפרד ונעשה ניסיון להציג בבית הדין כאילו מדובר בהלוואה.

9. נציין שמר צרפתי בעדותו הזכיר רו"ח איתו התייעץ. אי הבאתו לעדות פועלת כמובן לחובתו של מר צרפתי שהרי ההנחה הינה שאם היה כזה שיכול לסייע לגרסתו היה מר צרפתי(שיוצג על ידי עו"ד בר הכי) מביאו לעדות. נציין כי אין חולק שלתובע הועמד רכב (צמוד) מאת המחצבה. חרף זאת לא צוין ענין זה בתלוש השכר כנדרש על פי דין. הנתבעת לא דיקדקה אפוא בדברים מעין אלה, כפי שעשתה בנושא שכרו, ששולם חלקו באופן מוצהר 7,000 ש"ח והיתרה בסך 3,000 ש"ח נטו הוצגה לנו באופן שונה. נציין כי הנתבעת צירפה מסמכים של הנהלת חשבונות שנועדו לתמוך בגרסתה. מדובר במסמכים קטועים שחלקם בגדר עבודת סברא, מרביתם נעשו לאחר הגשת התובענה דנן, ורב בהם הנסתר על הגלוי. הנתבעת, חרף העובדה שהתובע הציג חוות דעת רו"ח מטעמו, שאף הובא להעיד, לא הביאה את עורך המסמכים, כדי שיעיד עליהם ויסבירם. בנסיבות אלה המשקל שניתן להם קל כנוצה ואין בו כדי לשנות את מסקנתנו. באשר לטענת ב"כ התובע לפיה יש להוסיף על השכר רכיבים כמו שווי רכב וגילום שווי רכב, הרי שכאן הוא לא דק פורטא וההלכה ברורה וקובעת כי אין מדובר בחלק מהשכר לצורך חישוב זכויות שונות וראה בג"ץ 4838/03 קק"ל נ' בית הדין הארצי ואח' (ניתן ביום 17.1.05).

10. לאור כל זאת יש לחשב את זכויותיו כנגזרת של שכר נטו בסך 10,000 ש"ח. הנתבע 1 – הביטוח הלאומי יתקן את הגמלאות שהוענקו לתובע ויחשבם בהתאם לשכר נטו של 10,000 ש"ח. כאמור תקופת העבודה אותה יש לקחת בחשבון לצורך פיצוי פיטורים הינה 66.5 חודשים ואותה יש לכפול בשכרו שהיה 10,000 ש"ח נטו, סה"כ 55,417 ש"ח. מסכום זה יש להפחית את הסכומים שנצברו לזכותו כפיצוי פיטורים, בביטוח המנהלים, בגין הפרשות הנתבעת.

החזרי שכר

11. התובע טען, כי בתלושי שכרו מאז חודש 2/99 ועד חודש 3/00 הופיעו תשלומים בסך כולל של 31,448 ש"ח שכאילו לא שולמו לו אך הוא לא קיבלם. בפועל המשיך לקבל באותה תקופה מידי חודש בחודשו שכר נטו של 10,000 ש"ח שפוצל ל-7,000 ש"ח ועוד 3,000 ש"ח. חלק מתשלומים אלה שנרשמו בתלוש כהבראה אך כאמור לא שולמו לו. הנתבעת שילמה שכרו של התובע בצ'קים. הנתבעת לא הראתה את הצ'קים שנתנו לו כנגד סכומים אלו ואף

לא את רישומי הבנק המצביעים על ששולמו לו הסכומים הנ"ל.

מר צרפתי בעדותו (פרוט' עמ' 25 ש' 8 ואילך), טען כי הסכומים הנ"ל לא שולמו לתובע, הואיל וקוזוזו כנגד "ההלוואה". כאמור, לדידנו לא היתה הלוואה וכל גרסת ההלוואה לא באה לעולם אלא כדי לחמוק מחובות הנתבעת כלפי התובע. מדובר איפוא ברכיב פיקטיבי שצף בתלוש השכר כאותו קקיון ונעלם באופן שהופיע. לא ברור מה מקור תשלום. כאמור טענה הנתבעת שלתובע קמה זכות לקבל סכומים אלה כנגד הבראה ופרמיה (נראה גם סעיף 4 עמ' 13 לסיכומי הנתבעת מהם עולה כי היא מודה שקיזזה לו 31,000 ₪ שהגיעו לו).

הנתבעת טענה שבפועל לא שולמו לו, הואיל וקוזוזו כנגד ההלוואה שכאמור לא היתה ולא נבראה. הואיל ואין מחלוקת על זכאותו ולא היה מקום לערוך קיזוז, הרי שהתובע זכאי לסכום שקוזוז, כנגד ההלוואה שלא היתה, בסך 31,448 ₪ כמפורט בתצהירו בסעיף 31 ובחווי"ד רו"ח משה משה.

זכאות לדמי מחלה

12. לתובע כאמור נקבעה נכות זמנית בשיעור 100%. התובע קיבל מהמל"ל תשלום בגין אי כושר למשך 6 חודשים. לאחריה שולמה לו גמלת נכות לפי שיעור 100% ולאחר מכן מחודש 2/2002 גמלה בשיעור נמוך יותר.

התובע כאמור, בשל מצבו הרפואי והנכות שנקבעה לו, לא התייצב לעבודה אף לאחר חלוף 6 חודשים. בהתאם לסעיף 11 לחוק דמי מחלה שכותרתו תחולת דינים אחרים, הואיל ובתקופה שלאחר חצי שנה מהפגיעה, כל ששולם לתובע, על פי חיקוק, היה גמלה בהתאם לנכות שנקבעה לו (בשיעור 100%) הרי שהוא זכאי לדמי מחלה.

לטענת ב"כ הנתבעת, התובע אינו זכאי לדמי מחלה בגין החודשים בהם הוא מקבל גמלת נכות. דברים אלו נאמרו גם בחקירה נגדית של רו"ח משה משה. אין באמור כדי לקבוע אם הדין, ס' 11 לחוק דמי מחלה, מצמצם את הזכאות לדמי מחלה ביחס למי שמקבל תשלום על פי חיקוק בעד תקופת אי הכושר אך צמצום לחרגי, נעשה ביחס למי שמקבל גמלת ביטוח נפגעי עבודה – בדומה לתובע.

דהיינו מי שמקבל גמלת נכות מהעבודה לא נשללה זכאותו לדמי מחלה על פי סעיף 11 לחוק.

התובע כאמור היה במצב של נכות רפואית בשיעור 100% נכות, זו מנעה הימנו לשוב לעבודה מחודש 3/01 ואילך.

לאור זאת, יש לקבוע את זכאותו לדמי מחלה עבור התקופה המירבית כפי שנקבע בעד 90 יום (סעיף 4 לחוק דמי מחלה בשים לב גם לתקופת הצבירה ולמשך שנות עבודתו הרי שיש לו זכאות ל 90 יום). מדובר איפוא ב-3 חודשים ולכן יהיה זכאי ל-30,000 ₪ נטו, כפול שיעור התשלום המשתלם כדמי מחלה, בשיעור 75% דהיינו 22,500 ₪ נטו.

פדיון חופשה

13. נטל ההוכחה באשר לימי החופשה, מוטל על המעביד, עליו לנהל פנקס חופשה. התובע הודה שניצל 53 ימי חופשה. התובע עבד 6 ימים בשבוע, התובע זכאי על פי דין לפי תקופת עבודתו, ל-12 ימים בשנה הראשונה, 12 בשנה השנייה, 13 בשנה השלישית, 13 בשנה הרביעית, 15 בשנה החמישית, ובעד התקופה נוספת שהיא השנה השישית ועוד חודשים 02 / 5-6, עוד 6 ימים. סה"כ 71 ימים. התובע הודה שניצל 53 ימים. נותרה לו אפוא, יתרה של 18 יום לפדיון. בשים לב לכך שעבד 6 ימים בשבוע – 26 ימים בחודש הרי שיהיה זכאי ל $X 18/26$ שכר חודשי של 10,000 ₪ נטו דהיינו, 6,923 ₪ נטו.

פיצוי עבור אי תשלום דמי אבטלה

14. התובע לא הוכיח כי מילא כל התנאים המזכים בקבלת הגמלה וכי מה שמנע את זכאות ולקבלת גמלה היה התנהגות הנתבעת. נציין כי עפ"י דין לא נקבע שתנאי לזכאותו לגמלה הינו הצגת אישור מהמעביד על פיטורי התובע. מכתב מהמעביד הינו אחת הדרכים להוכיח את סיום עבודתו אך זוהי לא הדרך היחידה. לאור זאת התביעה ברכיב זה נדחת.

ביטוח מנהלים

15. התובע טען להפרשות בחסר לביטוח מנהלים עבור הרכיב שעניינו דמי גמולים. כן ביקש שישותררו לו כל הכספים שנצברו בביטוח המנהלים. עוד ביקש לקבל פיצוי בגין הפסדים שנגרמו לו בתשלומים מאת חברת הביטוח, בעטיה של נכותו, בגין הפרשות בחסר לביטוח המנהלים ושכר מדווה נמוך מהשכר האמיתי. הנתבעת טענה שלא סוכם על ביטוח בהיקף שונה מזה שנעשה לתובע בפועל. התובע ידע כל העת מה השכר שבוטח וכמה הופרש לביטוח המנהלים על שמו. הוא אינו זכאי להפרשים. כן טענה הנתבעת כי מדובר בהרחבת חזית אסורה. באשר לטענה של הפרשות בחסר הרי שלא שוכנענו שהיה הסכם לפיו כל שכרו של התובע יבוטח. כידוע ניתן לבטח חלק מהשכר ולהפריש רק ביחס לחלק הימנו. התובע ידע כל השנים מה הסכומים שהופרשו לביטוח המנהלים (כאמור בתלוש וכפי שיכול היה לבדוק בחברת הביטוח) ויכול היה למחות, אם ההפרשות היו שונות, ממה שסוכם, אך לא עשה כן. בנסיבות אלה לא שוכנענו שהנתבעת הפרישה פחות ממה שהוסכם שתפריש לביטוח המנהלים ולכן התביעה נדחת. פועל יוצא של קביעתנו זו, הינה שיש לדחות אף את הטענה לפיה תגמולי הנכות מחברת הביטוח היו

נמוכים מאלה, להם היה זכאי בגין ההפרשות בחסר.

באשר לכספים שנצברו בביטוח המנהלים הרי שהנתבעת תשחרר לתובע כל הכספים שנצברו הן דמי גמולים חלק עובד והן חלק מעביד כמו גם את החלק על חשבון פיצוי הפיטורים שנצברו בקרן.

פיצוי פיטורים בחוסר תום לב ופיצוי הלנה

16. התובע תבע פיצוי על פיטורים שנעשו בחוסר תום לב וכן ביקש שנקבע זכאותו לפיצויי הלנה. התובע ביקש לשוב לעבודה לאחר תקופת העדות ארוכה בעטיה של תאונת העבודה. נכותו הזמנית בשיעור 100% הסתיימה ב 2/02. התובע לא התייצב לעבודה מיד עם ההטבה במצבו. כשפנה וביקש לשוב לעבודה, לא נמצאה לו עבודה הולמת למצבו הרפואי ואנו ראינו בכך כאמור פיטורים, המזכים בפיצוי פיטורים. יחד עם זאת במקרה זה לא מצאנו שיש הצדק לפסוק לו פיצוי על פיטורים בחוסר תום לב. אכן, תקופת ההיעדרות בשל מצבו הרפואי נחשבת לתקופת עבודה. כשביקש לשוב לעבוד לא היה כפי שהיה לפני התאונה, אין לצפות מהנתבעת שלא תאייש את התפקיד וקשה לבוא בטרזניה כלפיה, על שלא פינתה לו משרה, עת ביקש לשוב לעבודה. אין בנסיבות אלה הצדקה לפסוק לו, פיצוי על עצם הפיטורים או על פיטורים בחוסר תום לב. כך גם לא מצאנו לנכון לפסוק לתובע פיצוי הלנה עד מועד מתן פסק דין זה.

17. סוף דבר – הנתבעת מסי' 2 – המחצבה- תשלם לתובע תוך 30 יום מיום שיומצא לה פסק הדין את הסכומים הבאים:

- א. הפרש פיצוי פיטורים באופן בסך של 55,417 ₪, מהם יופחת ערך הפדיון של פיצויי הפיטורים, כפי שנצברו לזכות התובע בביטוח המנהלים נכון ליום 1.7.02 הכל כמוסבר לעיל בסעיף 10.
- ב. תשלום חלף הודעה מוקדמת בסך 10,000 ₪ נטו.
- ג. בגין רכיבי שכר שנזכרו בתלוש ולא שולמו, סך של 31,448 ₪.
- ד. בגין דמי מחלה סך של 22,500 ₪ נטו.
- ה. בגין פדיון חופשה סך של 6,923 ₪ נטו.

כל הסכומים הנ"ל ישאו ריבית והפרשי הצמדה עפ"י חוק פסיקת ריבית והפרשי הצמדה מיום 1.7.02 ועד התשלום בפועל. לא ישולמו הסכומים הנ"ל תוך המועד האמור ישאו הסכומים הנ"ל בס"ק ט' בפיצוי הלנה בשיעור המירבי הקבוע בחוק הגנת השכר מהיום ועד התשלום בפועל.

נתבע מסי' 1 – המוסד לביטוח לאומי ישלם לתובע את זכויותיו בזיקה לתאונת העבודה בהתאם לשכר בסך 10,000 ₪ נטו.

אנו מקבלים את תביעת צד ג' שהגיש הנתבע מסי' 1, המוסד לביטוח לאומי, כנגד נתבעת מסי' 2 המחצבה, שתהא חייבת לשאת בהפרש הגמלאות בהן ישא המוסד לביטוח לאומי וכן בהפרש דמי הביטוח וקנסות

הכל כמבוקש בהודעת צד' גי' בסי' 4,5,6.

הודעת צד גי' ששלחה הנתבעת 2 – המחצבה- נדחית.

הנתבעת 2- המחצבה תשלם הוצאות משפט בסך 5,000 ₪ שישולמו לתובע אף הם תוך 30 יום מיום

המצאת פסק הדין. כן תשלם הנתבעת 2 – המחצבה – הוצאות משפט לטובת המל"ל בסך 2,000 ₪ אף

זאת תוך 30 יום מיום שיומצא פסק הדין.

**ניתן היום י' בתמוז, תשס"ו (6 ביולי 2006) בהעדר הצדדים.
המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.**

אייל אברהמי, אב"ד
שופט

נציג ציבור

נציג ציבור

002006/02 עב 730 לימור